

„...buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában...”

Tisztelt Ünneplők, Kedves Testvéreim!

Egy családban mindig nagy örömet jelent, amikor tagjai közül valakinek elérkezik a születésnapja. Minden évben különleges ez a nap, viszont a kerek évfordulók nagyobb hangsúlyt kapnak az ilyen családi ünnepnapokon. Ma nem egy személynek, hanem a Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézetnek ünnepeljük a születésnapját, pontosabban a megalakulásának 75. évfordulóját. Ma nem a „családtagokat” köszöntjük, hanem a családtagok ünneplik a család megalakulásának napját. Ilyen értelemben ez az ünnep inkább a házassági évfordulóhoz hasonlítható. A család létrejöttének a körülményeire én most nem szeretnék kitérni, hiszen erről majd a továbbiak rendjén valószínűleg lesz szó.

A Királyhágómelléki Református Egyházkerület úgy tekint a Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézetre, mint a saját lelkészképző intézetére, amelynek fenntartása közös kötelességünk és felelősségünk a testvéregyházakkal együtt. Az elmúlt évtizedek is ezt bizonyítják. Az egyházkerületünkben szolgáló lelkipásztoraink több mint 95%-a ennek az intézetnek a falai között szerzett lelkipásztori oklevelet és készült fel a gyülekezeti szolgálatra. Nem kérdés számunkra, hogy a lelkipásztori hivatás után érdeklődő és erre elhívást nyerő ifjainkat a kolozsvári teológia fele irányítjuk. Meggyőződésünk, hogy a Partiumban és Erdélyben született fiatalok itt, ebben az intézetben tanulva értik meg igazán, milyen feladatai vannak egy romániai magyar református, evangélikus és unitárius lelkipásztornak. Fontos, hogy a gyökereik – legyenek azok a hitnek, vagy akár a nemzeti öntudatnak a gyökerei – itt hatoljanak egyre mélyebbre, mert ezáltal szilárdulnak meg abban a meggyőződésükben, hogy az evangélium hirdetésére, és ezáltal a lelkek megmentésére elsősorban itt, a szülőföldünkön kapunk elhívást.

Egyházkerületünk Isten segítségével ezután is mindent meg fog tenni annak érdekében, hogy a lelkipásztorképzés továbbra is biztosítva legyen itt, a Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézetben. Igyekszünk úgy végezni az ifjúsági missziót, hogy a Szentlélek munkája által mindig legyenek olyanok, akik a lelkipásztori pályán szeretnének szolgálni. Viszont elengedhetetlenül fontos az is, hogy az intézet hallgatói ne csak a tudományok terén haladjanak előre, hanem a lelkiek terén is gyarapodjanak. Szükséges a tudomány, a tudás, viszont a megfelelő lelkiesség, a Krisztusba mélyen gyökerező hit és az Isten Igéjére épülő hiteles élet nélkül nem lehet a szó igazi értelmében lelkipásztorrá lenni. Tudom, hogy a hit Isten

ajándéka, de az, ami a teológiai intézetben történik, az Úr eszközévé lesz az itt tanuló diákok formálásában, szolgálatra való felkészítésében.

Engedjétek meg, hogy most két fontos biztatást helyezzek a teológiai intézet tanárainak, diákjainak és mindannyiunknak a szívére.

Az első az, hogy Isten Igéje legyen mindig az őt megillető helyen. A Szentírás bírjon e falak között, az itt oktatók és tanulók életében rendíthetetlen tekintéllyel. A Biblia nem egy tankönyv, amit a bibliakritika módszereivel ízekre szedünk, hanem Isten élő Igéje, amelynek hitelességét nem vonhatjuk kétségbe. A Biblia nem mese, nem mítosz, hanem Isten kijelentése, amely a Szentlélek munkája által ma is élő és ható. Ahol ezt kétségbe vonják, ott az alapok tűnnek el a teológiai oktatásból.

A második biztatás a közösség megélésére vonatkozik. A keresztyén hit és élet legnagyobb ajándéka a közösség, a koinónia. A lelkipásztorok közösségben élő, közösséget szolgáló tanítványok. Ezért fontos, hogy a hallgatók a teológiai intézetben eltöltött hat évben tapasztalják meg, milyen a bibliai alapokra épült közösségi élet, mert ezt a mintát fogják magukkal vinni a gyülekezeti szolgálataiba. A Szentírás tanítása szerint közösség ott jön létre, ott fejlődik folyamatosan, ahol az ígét komolyan veszik és naponként megélik. Az egymással való közösségünk, kapcsolatunk pedig szemlélteti az Istennel való viszonyunkat is. A Krisztusban való közösség megélése meghatározó alap a lelkipásztorra formálódás folyamatában.

Ezekkel a gondolatokkal kívánok sok áldást a Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézet tanári karának és hallgatóinak életére.

Zárásként hadd idézzem Pál apostol szavait: „Szeretett testvéreim, legyetek szilárdak, rendíthetetlenek, buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában, hiszen tudjátok, hogy fáradozásotok nem hiábavaló az Úrban.” (2Kor 15,58)

Bogdán Szabolcs János,
a Királyhágómelléki Református Egyházkerület püspöke

„Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van, mint akik az ő végzése szerint hivatalosak.” (Róm 8,28)

A Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézet létrejötté és fennállásának hetvenöt éves története messzemenően példázza az idézett bibliai alapgondolat igazságát: Isten szeretete mindent, még a megsemmisítő szándékot is képes áldássá fordítani.

A felületes szemlélőben joggal merülhet fel a kérdés: miért csak egy rövid, hetvenöt éves évfordulót ünneplünk, hiszen protestáns egyházaink lelkészképzési